

Chương 46: Sư Phụ Ellen

(Số từ: 3394)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:01 PM 09/03/2025

Cái giá phải trả cho việc làm đổ bức tượng Phật bằng đá là rất lớn.

“Sai.”

"Sai."

“Thậm chí còn kỳ lạ hơn trước.”

Ellen chỉ ra rằng tất cả các kỹ thuật kiếm thuật mà tôi thể hiện đều sai. Sau đó, cô trình bày cách thực hiện kỹ thuật đúng trước mặt tôi.

“Đây là cách nên làm.”

“.....Ồ.”

“Thử xem.”

Chết tiệt. Giống như bị đánh bằng boomerang vậy. Tôi phải trả giá vì đã chọc ghẹo nhỏ này. Cô thực sự làm tôi tức điên.

Khi tôi vụng về theo dõi chuyển động đó, cô lắc đầu.

“Sai. Hoàn toàn khác nhau.”

Ellen lại chỉ cho tôi từng bước di chuyển đúng và bảo tôi lặp lại lần nữa. Tất nhiên, bất kể tôi làm gì, các động tác của tôi chắc chắn sẽ trông lạ lẫm với cô nàng.

Rốt cuộc thì tôi chẳng có chút kỹ năng nào cả.

Kết quả là, để đổi lấy việc khiến Ellen Artorius, người giống như một vị Phật đá, tức giận, cô đã cho tôi một khóa huấn luyện kiếm thuật cụ thể.

Người giỏi nhất lớp là người dạy tôi, thế nên cuối cùng, đây là một kết quả tốt.

Cô là người sẽ không giúp tôi ngay cả khi tôi đích thân nhờ.

Tuy nhiên, cô không làm vậy để giúp tôi. Ellen, người đã tức giận sau khi tôi chỉ trích và trêu chọc nhân viên phục vụ, đã dạy tôi cách làm điều tương tự với chính mình.

Kết quả thì tốt, nhưng quá trình thì lại kỳ lạ.

Tôi không muốn điều này xảy ra nên tôi càng thấy khó chịu hơn.

“Không phải như thế.”

Ellen liên tục nói với tôi rằng “Không phải thế này, không phải thế kia.” như thể để trả đũa cho bài học mà tôi đã dạy cô nàng.

Cái, cái gì...

Thực ra, tôi nên cảm thấy biết ơn ngay lúc này, vì cô gái có tài năng mạnh nhất thế giới, người cũng bận rộn với việc luyện tập của riêng mình, đã dành thời gian giúp tôi luyện kiếm thuật.

Đó chính là cảm giác mà tôi nên có.

“...Tại sao sai?”

Tôi tức giận. Tôi thậm chí còn tức giận hơn vì tôi không xứng đáng để tức giận. Tôi tức quá, tôi phải thay đổi điều này và trả thù cô nàng.

Tôi.

Tôi là hiện thân hoàn toàn của một kẻ đạo đức giả. Tôi thấy việc trêu chọc người khác thật buồn cười, nhưng lại khó chịu ngay khi có ai đó làm vậy với tôi.

Trẻ con vẫn chỉ là trẻ con, nên không có lý do gì để bào chữa cho điều đó.

Tuy nhiên, tôi là một người lớn có phần hư hỏng, nên tôi hơi lệch lạc.

“Này. Tôi biết cậu giỏi việc đó. Ồ. Vậy nếu cậu đang dạy tôi, tại sao cậu không dạy tôi tử tế nhỉ?”

Đôi mắt trực diện với bản chất xấu xí của mình, tôi trở nên hơi thụ động.

“Vậy thì như thế này.”

Ellen đã trình diễn những động tác gần như đẹp như tranh vẽ. Khi cô nhìn tôi bằng đôi mắt tò mò, tự hỏi tại sao tôi không thể làm được, tôi cảm thấy như cô đang chọc ngoáy tôi một cách kỹ lưỡng.

Vâng, tôi chính là hiện thân hoàn hảo của một kẻ đạo đức giả.

Gặp lại sau ở phòng ăn nhé.

Tôi sẽ gặp lại cô sau.

Sau ngày hôm đó, bất cứ khi nào chúng tôi làm gì đó trong bếp và Ellen nấu ăn, tôi sẽ chỉ trích cô và căn nhắc trong khi hướng

dẫn. Và khi tôi ở trong phòng tập, Ellen sẽ dạy tôi những bài học cực kỳ nghiêm khắc trong khi tôi đang luyện kiếm thuật.

Giống như chúng tôi đang chỉ bảo lẫn nhau. Nếu ai đó chỉ nghe những lời này, người ta có thể nghĩ rằng những gì chúng tôi chia sẻ là một tình bạn đẹp.

Tuy nhiên, tôi không nghĩ rằng điều nảy sinh giữa chúng tôi là tình bạn thông qua việc chỉ bảo lẫn nhau, mà là sự ác ý.

“Chết tiệt, sao cậu không biết một điều đơn giản như thế? Cậu không biết cốc đồng là gì sao? Hay cách đọc sách dạy nấu ăn sao?”

"Khó chịu."

Đó là trong bếp.

“Cậu phải di chuyển cánh tay của mình nhiều như thế này, đến mức độ đó, như thế này. Tại sao cậu không thể làm được?”

“Vì tôi kiệt sức rồi. Đã vài giờ rồi, nếu tôi có thể di chuyển như thế trong tình trạng này, thì thật là kỳ lạ đấy.”

“Còn trước đó thì sao?”

“...T, tất nhiên rồi, lúc đó tôi làm tốt hơn! Dù sao thì tôi cũng có tư thế đẹp hơn mà!”

“...Nếu cậu nghĩ như vậy là tốt hơn... Có lẽ cậu cần phải chịu đựng thêm một chút nữa.”

“Cậu tuyệt vời quá ha?”

Đó là trong phòng tập thể dục.

Cứ như thế, chúng tôi đang xây dựng nên chuỗi ác ý do những chỉ dẫn cực đoan của mình gây ra.

Nhân tiện, dù cô luôn nói rằng việc đó rất phiền phức, nhưng cô chắc chắn đã rất vui khi nấu ăn. Cô có vẻ chán đồ ăn vặt. Tôi có thể thấy rằng cô đang làm những gì tôi dạy ở đây dù cô không giỏi việc đó.

Về mặt kỹ thuật, cô có vẻ thực sự muốn học cách tự nấu ăn ngay cả sau khi nghe tôi hướng dẫn, thay vì chỉ muốn khoe những gì cô nấu với tôi.

Dù sao thì tôi cũng phải học kiếm thuật để tăng cường khả năng thể chất của mình, nên tôi đã làm theo những gì Ellen bảo.

Không chỉ có luyện kiếm.

“Tới đi.”

Tôi cũng đấu kiếm với Ellen. Khi tôi lao tới và đâm kiếm về phía cô ấy, Ellen đặt kiếm của cô vào kiếm của tôi và trượt ra ngoài, rồi đánh vào thái dương của tôi bằng vai phải.

Puck!

“Ặc!”

Ngay khi tôi ngã xuống, Ellen đã kê thanh kiếm vào cổ tôi.

“Cậu chết rồi.”

Đây thậm chí không thể gọi là đấu kiếm nữa, chỉ là một đòn đánh đơn phương. Dù tôi có làm gì, cô cũng chỉ đánh bay tôi trong chớp mắt.

“Đó không phải là cú đánh vào người sao? Đó là chơi ăn gian nhé?”

Trước lời nói bố láo của tôi, Ellen chỉ nghiêng đầu.

“Trong một trận chiến thực sự không có những thứ như vậy.”

Đó là những lời tàn nhẫn mà một đứa trẻ có thể nói ra, nhưng cô nói đúng, nên tôi không thể phản bác.

Sau đó, Ellen dạy tôi nhiều loại kiếm thuật, kỹ thuật tấn công và phục tùng trong khi luyện tập như vậy. Ellen biết rất nhiều điều mà chúng tôi chưa học được từ bài giảng lý thuyết kiếm thuật.

Đúng là luyện tập cùng người khác sẽ có lợi hơn là cứ cố chấp luyện tập kiếm thuật một mình.

Tôi đã tra cứu dữ liệu vật lý của cô vì tò mò. Không có thông tin chi tiết nào, và rất nhiều tài năng của cô đã bị xóa, nhưng nó đã được công bố trong lớp học. Nó giống như một dạng đơn giản hóa của màn hình trạng thái, có thể nói như vậy. Điều này cũng được sử dụng trong bản gốc.

Lớp Royal, Năm nhất, A-2, Ellen.

[Sức Mạnh 16.5(B)] [Nhanh Nhẹn 18.3(B+)] [Khéo Léo 20.2(A-)] [Ma Thuật 23(A)][Thể Lực 15.3(B-)]

Tài Năng

[Thông Thạo Vũ Khí] [Kiểm Soát Mana]

Thật quá đơn giản so với trạng thái mà hệ thống hiển thị cho tôi.

Thông tin mà máy quét vật lý không thể nắm bắt được sẽ không được hiển thị trên đó. Ví dụ, cấp bậc kiếm thuật của một người hoặc các kỹ năng mà người đó có.

Ellen có rất nhiều tài năng, nhưng danh sách đã bị Temple cắt giảm rất nhiều, chỉ còn lại Thông Thạo Vũ Khí và Kiểm Soát Mana. Dù cô đã có tài năng toàn diện, Thông Thạo Vũ Khí, Kiểm Soát Mana là một tài năng khác. Nó bao gồm các tài năng Thao Túng Mana, Độ Nhảy Mana và Tăng Trưởng Mana.

Chỉ cần có hai tài năng này, cô đã vượt xa Bertus rồi, thế mà bọn họ vẫn dám gọi cô là Số 2.

Cô thậm chí không cần tài năng để trở nên mạnh hơn.

Thậm chí khi xét đến khả năng thể chất của cô ấy, Ellen còn vượt xa tôi, vốn chỉ được xếp vào loại F hoặc D.

Trong phân loại cấp bậc chiến đấu, có rất ít thay đổi về cấp bậc ngay cả khi số lượng của một người tăng lên và người đó đạt đến cấp bậc cao hơn.

Trong hệ thống phân loại đó, Ellen đã ở một cấp độ cực kỳ cao rồi.

Có được Trạng thái hạng S trở lên là ở cấp độ của một siêu nhân. Trước hết, cấp bậc đó chỉ có thể đạt được bởi một người ở cấp độ Master hoặc cao hơn.

Tôi không biết cấp bậc chiến đấu của cô là gì, nhưng có lẽ là trên hạng A.

Không một ai trong số các bạn cùng lớp của cô, hay bất kỳ ai trong Hoàng gia, sở hữu khả năng thể chất như vậy.

“Urk!”

“Huk!”

“Kerk!”

“Uwark!”

.

.

.

Có phải nhờ này chỉ lấy chuyện này làm cái cớ để đánh tôi không?

Tuy nhiên, qua đó tôi cũng nhận ra được nhiều điều.

Cuối cùng, kiếm thuật không chỉ là sử dụng kiếm, mà là toàn bộ cơ thể, bao gồm cả nắm đấm và bàn chân. Thậm chí còn có những kỹ thuật thực hiện các đặc điểm của vật lộn bao gồm thực hiện các động tác ngắt xiu bằng kiếm để tóm lấy cổ áo của đối thủ.

Đó là cách tôi nhận ra rằng cánh tay không cầm kiếm cũng rất quan trọng, dù là cầm kiếm bằng cả hai tay, để đỡ kiếm của đối phương, chế ngự đối phương bằng tay không hay để bắt lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Có quá nhiều ứng dụng mà tôi không thể nhớ hết được.

“Gừ!”

Bụp!

Lúc đó, cô hát văng thanh kiếm của tôi, cô gần như nghiền nát tôi, chưa kể đến hành động kỳ lạ khi chĩa thanh kiếm vào cổ tôi...

“Cậu chết rồi.”

...nói với tôi rằng tôi đã chết sau khi chế ngự tôi.

“Cậu nặng quá đấy...”

Kể cả khi đó là một phần của kiếm thuật, đừng cười lên người tôi như thế. Trong các cuộc đấu tập, Ellen đã chỉ cho tôi nhiều cách khác nhau để bị đánh bằng kiếm. Lần này cô đã chỉ cho tôi một điều khiến tôi phải sửng sốt.

“.....Cậu đang trêu chọc tôi đấy à?”

“Gì?”

“Giờ cậu cầm ngược kiếm để đánh tôi à?”

Cô cầm kiếm và đánh vào đầu tôi bằng sòng kiếm. Khi tôi thấy điều đó, tôi cảm thấy thật nực cười đến nỗi gần như đóng băng. Cô đang sỉ nhục tôi sao?

Ellen lắc đầu.

“...Thực ra đó là một cách sử dụng nó. Chồng lại kẻ thù được trang bị vũ khí hạng nặng.”

“Kiếm thuật thật sự có loại kỹ thuật kỳ lạ như vậy sao? Nếu như bị đứt tay thì sao?”

“Nó không dễ cắt thế đâu.”

Ellen nói rằng điều đó không chỉ khả thi vì đây là một thanh kiếm luyện tập, nhưng tôi không tin tưởng cô 100% về điều đó. Dù sao, như tôi đã biết từ kinh nghiệm trực tiếp, Ellen không ở trình độ phải học kiếm thuật như những người bạn cùng lớp khác của tôi.

Ellen đã cố dạy tôi kiếm thuật của cô nàng, bao gồm cả cách chế ngự kẻ thù, và bảo tôi cũng thử. Nói cách khác, cô đã đánh tôi rất nhiều đến nỗi không thể đếm được số lần thua của tôi nữa, vì vậy

cuối cùng, cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giải thích chậm rãi cho tôi.

Cô dạy tôi cách đỡ kiếm, cách sử dụng tay trái mà không cần cầm kiếm, và cuối cùng là một kỹ thuật tương tự như kỹ thuật quật ngã đối thủ, trông giống như chúng xuất phát từ một trò chơi võ thuật.

Tuy nhiên, tôi bắt đầu tự hỏi liệu mình có bao giờ có thể làm được những điều như thế này không.

“Cậu chậm quá, và chuyển động cũng vụng về nữa.”

Ngay cả khi tôi bị đè bẹp dưới cô nàng, Ellen vẫn lắc đầu như thể đây không phải là vấn đề. Không, nếu tôi là một cậu bé tuổi mới lớn thực sự, tôi sẽ rất phẫn khích khi ở trong tình huống này ngay bây giờ! Điều này thực sự vượt quá giới hạn!

Cô không thấy rằng Cliffman số 5, người đang đứng cạnh chúng tôi lúc này, tay cầm kiếm, đang theo dõi chúng tôi, tự hỏi chúng tôi đang làm gì sao? Cô không thấy cậu đang nuốt nước bọt sao?

Chờ đã.

Tại sao cô lại thế?

Nà, này, này!

Cô nhìn tôi như thể tôi chỉ là một đứa trẻ hư!

“Làm lại lần nữa.”

Không chỉ tôi, mà Ellen cũng đầy mồ hôi vì cô đã đấu võ với tôi một lúc lâu.

Tôi nghĩ rằng bây giờ là thời điểm thích hợp. Đối thủ của tôi cực kỳ kiêu ngạo và coi tôi chỉ là một đứa trẻ.

Kết quả là.

Kang! Kang!

“Cánh tay tôi sẽ xé toạc nó ra mất!”

“Sẽ không đâu.”

Cả hai chúng tôi đều tập trung vào việc luyện kiếm và học hỏi.

Ngày diễn ra cuộc đấu là ngay sau giờ ăn trưa Chủ Nhật.

Và từ thứ sáu, Ellen đã bắt tôi thực hành để thoát khỏi những điều kỳ lạ đó.

“Giữ chặt nhé.”

Bang!

“!”

Keng!

Cô đập mạnh vào cạnh thanh kiếm tôi đang cầm trong khi nhắm về phía trước.

Thanh kiếm luyện tập tuột khỏi tay tôi rơi xuống sàn phòng tập.

“Mọi kỹ thuật trên thế gian đều vô dụng nếu mất đi thanh kiếm của mình.”

Nếu mất đi thứ gì đó quan trọng như vậy, thì sẽ chết.

“Sức nắm của cậu yếu quá.”

Lực nắm của tôi quá yếu đến nỗi tôi có thể mất thanh kiếm chỉ với một đòn như vậy. Ellen đã cố gắng kiểm tra sức nắm của tôi vào thứ sáu, vì vậy cô đã đập mạnh thanh kiếm của tôi ra thay vì chỉ đe tôi lại, yêu cầu tôi phải giữ chặt nó.

Không chỉ tay tôi tê dại mà càng tập luyện thì lực nắm của tôi càng yếu đi.

Và.

Katchin!

Chúng ta đã làm thế bao lâu rồi? Khi Ellen đánh vào cạnh kiếm của tôi lần nữa, thanh kiếm vỡ tan.

“Cái, cái gì...?”

Khi thanh kiếm bị gãy, tay tôi không bị thương, nhưng liệu cô có thực sự đánh mạnh đến mức có thể phá hủy được thanh kiếm không? Ellen nhìn vào thanh kiếm luyện tập bị gãy và nhặt những mảnh còn lại.

“Kiếm luyện tập thường không bền. Chúng dễ gãy.”

Có vẻ như cô đã làm vỡ vài cái rồi.

“Nhưng đó là thứ Temple sử dụng mà?”

“Sẽ là vấn đề nếu thanh kiếm luyện tập có chất lượng quá cao.”

Kiếm luyện tập không hề có lưỡi. Sẽ là vấn đề lớn nếu ai đó bị thương khi sử dụng chúng. Và có vẻ như họ cố tình sử dụng vật liệu kém chất lượng vì nếu nó quá bền thì sẽ chẳng có gì tốt đẹp cả. Ngay cả khi nó không có lưỡi, nó vẫn có thể trở thành vũ khí cùn nếu người ta sử dụng đủ sức mạnh.

“Đừng buông thanh kiếm của mình ra.”

“Nó không dễ như cậu nghĩ đâu nhé?”

Sau khi thanh kiếm gãy, tôi ngã xuống sàn. Tôi không thể làm gì nữa vì tay tôi như sắp gãy.

Sức mạnh của tay cầm rất quan trọng.

Vì vậy, Adriana tiếp tục tập trung vào sức mạnh của tay cầm trong quá trình luyện tập thể chất. Cô tiếp tục luyện tập sức mạnh của tay cầm, nói rằng sức mạnh của tay cầm là điều cần thiết khi chiến đấu bằng kiếm.

Hôm nay, Ellen tiếp tục thử xem tôi có đánh rơi thanh kiếm hay không bằng cách đánh vào nó ở nhiều góc độ khác nhau.

Cliffman cũng quay lại nghỉ ngơi, nên chỉ có hai chúng tôi ở phòng tập. Tất nhiên, không phải lúc nào cũng chỉ có ba chúng tôi ở đây. Bertus và Erich đôi khi cũng đến để tập luyện.

Bertus nở một nụ cười kỳ lạ trên khuôn mặt khi thấy tôi luyện tập với Ellen. Cậu không nói nhiều về cuộc đấu tay đôi mà tôi đã lên kế hoạch, dù cậu có vẻ tự hào một cách tinh tế khi thấy những gì tôi đang cố gắng ở đây.

Cậu tạo cho người ta cảm giác như đang chứng kiến cấp dưới số 1 của mình vẫn làm tốt ngay cả khi bị bỏ lại một mình.

Ngoài ra, có rất ít sự xích mích giữa tôi và những thành viên khác vì tôi hoàn toàn tập trung vào việc luyện tập cho cuộc đấu. Ở thì, một số trở ngại của tôi đã được giải quyết, vì vậy những thành viên khác có lẽ không dám chạm vào tôi. Tuy nhiên, tất cả họ đều mong chờ đến Chủ Nhật.

Đó là ngày mà Reinhardt, tên khốn tâm thần, sẽ nhận được một số giáo dục thực sự. Tất cả những người ghét tôi sẽ đến xem cuộc đấu tay đôi.

“Cậu sẽ thua.”

Ellen đột nhiên nói với tôi. Cô gái này cho đến giờ vẫn chưa nói gì về trận quyết đấu của tôi.

Sẽ rất lạ nếu cô không biết tại sao tôi lại đột nhiên tập trung vào việc luyện tập như vậy.

"Tôi biết."

Mọi người đều nói với tôi rằng tôi sẽ thua, và tôi biết điều đó. Ellen cũng biết tôi không thực sự tự tin về điều này, vậy tại sao cô lại đột nhiên nói về điều đó?

“Cậu có muốn thắng không?”

Cô thậm chí còn hỏi tôi những điều như thế. Tôi không biết cô có ý gì, nhưng khi thấy Ellen hỏi những điều như thế này, liệu có nghĩa là chúng tôi ít nhất cũng trở nên gần gũi hơn một chút không?

Tôi có muốn chiến thắng không?

“Tất nhiên rồi.”

Sẽ thật tuyệt nếu tôi có thể thắng bất kể có thể hay không. Sau cùng, tôi sẽ nhận được gấp ba lần số điểm như phần thưởng của mình, bạn của tôi ạ. Ellen thậm chí còn không nhìn tôi cho đến lúc đó, nhưng rồi đột nhiên cô hướng ánh mắt thẳng về phía tôi. Đôi mắt xanh đen bình tĩnh của cô nhìn chăm chăm vào tôi.

Cô thực sự rất đẹp.

“Tôi biết một phương pháp giúp cậu chiến thắng.”

“...Gì cơ?”

Cô có ý gì? Dù tôi có nghĩ thế nào đi nữa, thì thực tế là tôi không có cách nào để đánh bại một tên có tài năng kiếm thuật cấp cao cũng như là học viên năm hai. Tôi không biết đó là gì, nhưng Ellen dường như biết ít nhất một phương pháp để tôi thắng cuộc đấu này.

“Là gì thế?”

“.....Hãy suy nghĩ kỹ xem đầu tay đôi là gì.”

Đó là tất cả những gì Ellen nói.

“Khoan đã, cậu đang nói gì thế?”

Tôi càu nhàu bên cạnh cô nàng, hỏi cô có ý gì vậy, nhưng cô vẫn im lặng như thể không muốn nói với tôi thêm nữa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

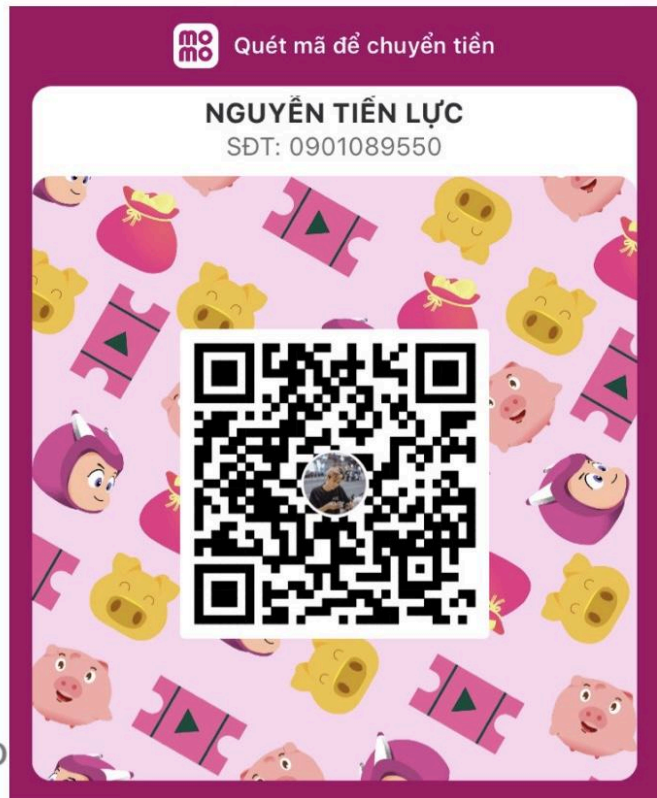
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading